

κανονίζονται συμφώνως ταῖς θρησκευτικαῖς διατάξεσιν, ὑπὸ τοῦ μητροπολίτου καὶ τῶν ἐπισκόπων, θεωρουμένων τῶν διαθηκῶν αὐτῶν νομίμως δεκτῶν καὶ ἐξεταζομένων ἱεροδικαστικῶς τῶν εἰς αὐτὰς ἀναφερομένων χριστιανῶν μαρτύρων. Ὅμοίως, ἐὰν οἱ . . . ἐπίσκοποι, μοναχοί, ἱερεῖς, καλογραῖαι καὶ ἡγούμενοι, ἐνεργήσωσιν ἐναντίον τῶν θρησκευτικῶν αὐτῶν καθηκόντων καὶ διαπράξωσιν ἀδίκημα, συνεπαγόμενον τὴν τιμωρίαν αὐτῶν, δὲν ἐπιτρέπεται ποσῶς ἐπέμβασις οὔτε παρεμπόδισις ἐκ μέρους ἄλλων, εἰς τὴν περὶ τιμωρίας ἐνέργειαν τοῦ μητροπολίτου, εἰς δὲ τοὺς ἱερεῖς καὶ ἐπιτρόπους τοῦ μητροπολίτου, οἵτινες, παρὰ τὰ θρησκευτικὰ νόμιμα, ἐκδίδουσιν ἀδείας γάμων καὶ ἐπιτρέπουσι τὴν σύστασιν παρὰ νόμων γάμων εἰς ραγιάδες, ἐν ᾧ τοῦτο ἀπαγορεύεται θρησκευτικῶς, ὁ μητροπολίτης ἐπιβάλλει κατ' αὐτῶν τὴν ἀναγκαίαν τιμωρίαν. Ἐὰν δὲ ἀναφνῇ οἰαδήποτε διαφορὰ ἀναγομένη . . . εἰς τὸ ἱερὸν μουσουλμανικὸν δίκαιον, ἀφορῶσα τὸν μητροπολίτην, τοὺς ἐπιτρόπους αὐτοῦ, τοὺς εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐπισκόπου, αὕτη νὰ παραπέμπεται καὶ δικάζεται ἐνώπιον τοῦ αὐτοκρατορικοῦ μου θρόνου . . . Ὅμοίως δὲν ἐπιτρέπεται ἢ εἰς τὴν μουσουλμανικὴν θρησκείαν μετὰστασις διὰ τῆς βίας οἰουδήποτε ραγιά, ἄνευ τῆς θελήσεώς του . . . Δὲν ἀκούεται, οὔτε λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν καταγγελία ἐκ μέρους τοῦ γενικοῦ διοικητοῦ, τῶν καδὴδων καὶ ἱεροδικαστῶν, ἢ ἀφορῶσα τὴν ἐπίμεμπτον διαγωγὴν τοῦ μητροπολίτου καὶ τῶν ἐπισκόπων, πρὸς ἀπόλυσιν ἢ ἐξουρίαν αὐτῶν. . . . Καθ' ἣν περίπτωσιν ραγιάδες διατελοῦντες ἐν ζωῇ, θελήσωσι νὰ διαθέσωσι διὰ διαθήκης μερικὰ πράγματα εἰς τὸν μητροπολίτην, τοὺς ἐπισκόπους, ἢ τὰς ἐκκλησίας αὐτῶν, μετὰ τὸν θάνατον αὐτῶν, δεόν νὰ ζητηθῇ το ἐν τῇ διαθήκῃ ἀναφερόμενον πρᾶγμα ἱεροδικαστικῶς, παρὰ τῶν κληρονόμων τοῦ ἀποβιώσαντος καὶ ἀποδοθῇ, ὅπου ἡ διαθήκη ἀναφέρει. Ὅμοίως δεόν νὰ ληφθῇ παρὰ τῶν κληρονόμων τοῦ ἀποβιώσαντος ραγιά, ἀμφοτέρων τῶν φύλων, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ὁ ὀνομαζόμενος φόρος τοῦ δίσκου καὶ ἐορτῆς, μέσω τοῦ ἱεροδικείου. Ὅμοίως ὁ κυβερνητικὸς φόρος τῶν ἀποτελούντων τὴν πρόσδοτον τοῦ μητροπολίτου δήμων, ἐπαρχιῶν καὶ τῶν ἐν τοῖς χωρίοις αὐτῶν οἰκούντων ἐπισκόπων, ἱερέων, μοναχῶν καὶ λοιπῶν ραγιάδων, ὡς καὶ ἡ ξημία τοῦ σφακτικοῦ φόρου (ζαχάρ χασαπιέ), τὰ χρήματα τῆς ἐλεημοσύνης, ἀγιασμῶν, ἐορτῶν, πανηγύρεων, οἱ φόροι α', β' καὶ γ' γάμων καὶ οἱ καταβαλλόμενοι ἐτησίως, κατὰ τὸ ἔθος, ὑπὸ τριῶν ραγιάδων ἐξ ἐκάστης οἰκίας, ἀνήκουσι μόνον τῷ μητροπολίτῃ».

380

1756. Συμφωνητικὸν ἀπὸ 24 Μαρτίου τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου Καλαμωτῆ τῆς Χίου,

ὅπως οἱ γέροντες τοῦ χωρίου λαμβάνουν ἀπὸ κάθε πάροικον 25 γρόσια καὶ μισὴν ὄρνιθα ἐτησίως, ἐξ οὗ ποσοῦ νὰ δίδουν τὸν μισθὸν τοῦ δραγάτη, τὴν ἀμοιβὴν τοῦ μητροπολίτου καὶ τῆς ἐκκλησίας τοῦ χωρίου καὶ εἴ τι ἄλλο ἔξοδον, ἐν 166, σ. 99–100.

381

1756(?)– Συνθήκη Δρόβιανης καὶ σπαχίδων,

ἐν 256, σ. 427–428. Περὶ τῆς χρονίας, βλ. ἐν 27, σ. 289, σημ. 4.

«Ἡ Δρόβιανη νὰ πληρῶνῃ φόρον 3000 ἄσπρα, ἴσον μὲ 3000 τάληρα, 20 ὀκάδες τραχανᾶ καὶ 20 ὀκάδες σταφύλια καὶ νὰ ἔχῃ 1) τὴν δημογεροντίαν διὰ τὴν κρίσιν, ὡς καὶ πρότερον,

